

Arrest

**nr. 153 083 van 22 september 2015
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 18 september 2015 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 augustus 2015 tot weigering van de afgifte van een visum type D.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 18 september 2015 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 augustus 2015 tot weigering van de afgifte van een visum type D.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 en 39/84 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2015 om 16u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. WIBAULT die verschijnt voor de verzoekende partij en van S. BOUMAHDJ , die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 juni 2015 dient verzoeker, van Syrische nationaliteit, via de privé-operator VFS Global bij de Belgische ambassade te Ankara een visumaanvraag in om humanitaire redenen (visum type D).

Bij beslissing van 30 juni 2015 wordt deze visumaanvraag geweigerd. De verzoeker dient tegen de beslissing van 30 juni 2015 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij 's Raads arrest nr. 149.945 van 24 juli 2015 wordt de schorsing van de weigeringsbeslissing van 30 juni 2015 bevolen. De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen wordt verworpen.

Op 24 augustus 2015 trekt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) de weigeringsbeslissing van 30 juni 2015 in en neemt hij tegelijkertijd een nieuwe beslissing tot weigering van de afgifte van een visum type D.

Deze laatste beslissing, met name de beslissing van 24 augustus 2015 tot weigering van de afgifte van een visum type D, maakt de thans bestreden beslissing uit.

De verzoeker nam op 9 september 2015, via zijn advocaat, kennis van deze beslissing en van haar motieven die luiden als volgt:

“Deze beslissing vervangt en annuleert onze beslissing dd. 29.06.2015. Betrokkene wenst een visum D te verkrijgen, om zich in België te vestigen bij zijn broer Am(...) M(...) enerzijds en om een permanente medische behandeling voor hem te verzekeren anderzijds. De broer van betrokkene Am(...) M(...) is een in België wonende erkend vluchteling. Gezien betrokkene zich bij zijn broer wenst te vestigen, kan hij zich niet beroepen op art. 10 van de wet van 15.12.1980 en zijn de bepalingen inzake gezinshereniging niet van toepassing op betrokkene.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij sinds het begin van dit jaar in Turkije zou verblijven. Nadat hij in Syrië door vertegenwoordigers van een overheidsinstantie zou zijn gefolterd en hierdoor zware letsels heeft opgelopen, is hij erin geslaagd het Turkse grondgebied te bereiken alwaar hij door de Turkse autoriteiten werd geregistreerd. Momenteel verblijft hij in de Turks-Syrische grensregio in een woning waar ook zijn zus met haar gezin, zijn broer met zijn gezin, een andere zus en zijn beide ouders wonen. Slechts één van deze personen heeft een inkomen. Het kerngezin van betrokkene, zijn echtgenote en kinderen, verblijven volgens de elementen in het dossier nog in Syrië. Betrokkene is door de foltering afhankelijk van hulp van familie en heeft constante medische zorgen nodig, iets waar de Turkse autoriteiten niet in kunnen voorzien of gezien het verblijfsstatuut van betrokkene in Turkije niet willen voorzien.

De hierboven beschreven situatie waarin betrokkene verkeert bevat echter te weinig humanitaire elementen die een uitzonderlijke afgifte van een visum D op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 zou kunnen rechtvaardigen. Immers, betrokkene legt geen akten van burgerlijke stand voor die de verwantschap tussen betrokkene en diens broer zouden kunnen bewijzen (er werd geen geboorteakte van betrokkene, een geboorteakte van de persoon in België of een familieboekje voorgelegd). Ten tweede, betrokkene verblijft in Turkije in het bijzijn van dichte familie (zie boven). Het is dus niet zo dat hij in het land waar hij verblijft geïsoleerd is en geen personen heeft die voor hem zorgen. Ten derde, het door betrokkene beoogde verblijf in België is niet financieel gedekt. De broer van betrokkene waar betrokkene zich bij zou willen vestigen is op het moment van de aanvraag van het visum ten laste van het OCMW van de plaats waar hij in België verblijft. Bijgevolg kan hij betrokkene niet ten laste nemen. Evenmin werden er bewijzen voorgelegd van het feit dat Am(...) M(...) betrokkene financieel zou ondersteunen door het transfereren van geldsommen. De band tussen betrokkene en diens broer en het feit dat diens broer de mantelzorg ten opzichte van betrokkene zou opnemen wordt eveneens onvoldoende gestaafd. Deze beslissing doet niets af aan de mogelijkheid van de broer van betrokkene betrokkene financieel te ondersteunen via het overschrijven van geldsommen, zonder dat betrokkene zich definitief vestigt in België.

Het valt niet te ontkennen dat betrokkene een zware medische problematiek kent sinds de door hem ondergane folteringen. Medische attesten bewijzen dat de voeten van betrokkene waarschijnlijk omwille van de folteringen werden geamputeerd; dat betrokkene omwille van dezelfde reden pijn heeft in de rug, de armen, het skelet en bijkomende psychologische aandoeningen heeft opgelopen. Betrokkene zou naar België willen komen om in België een speciale behandeling te volgen van fysiotherapie, het aanbrengen van protheses, ... De zonet aangehaalde medische redenen kunnen geen aanleiding zijn tot afgifte van een visum D. Een visum omwille van medische redenen kan enkel voor een beoogd verblijf met een maximale duur van drie maanden worden uitgereikt. Zelfs al zouden deze medische elementen kunnen in rekening worden gebracht, zal betrokkene voor deze behandeling geheel ten laste vallen van de Belgische Staat wat niet de bedoeling kan zijn. Zoals reeds aangehaald, is de broer van betrokkene ten laste van het OCMW van de plaats waar hij in België verblijft. Ten tweede, wordt er een attest voorgelegd dat bewijst dat betrokkene eventueel zou kunnen worden ingeschreven bij de mutualiteit van zijn broer wat er op zou neerkomen dat de Belgische wettelijke ziekteverzekering betrokkene helemaal ten laste zou moeten nemen. Ten derde, de medische attesten in het dossier vermelden telkens dat de behandeling van betrokkene een behandeling van lange duur zou zijn en een grote kost met zich zou meebrengen, zonder dat er echt duidelijk is wie deze kosten zal dragen.

In het dossier van betrokkene werd eveneens een geregisteerde huurovereenkomst voorgelegd, onduidelijk is of er voldoende ruimte is om betrokkene te huisvesten in de woning die de broer van betrokkene huurt.

Het door betrokkene ingeroepen artikel 3 van het EVRM kan in het dossier van betrokkene geen toepassing vinden, gelet op het feit dat betrokkene niet meer in Syrië maar met een deel van zijn familie in Turkije verblijft. Derhalve is hij niet meer in gevaar en wordt hij niet meer blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Gelet op al het voorgaande kan aan betrokkene geen visum D worden afgeleverd."

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verweerder ten aanzien van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid drie excepties van niet-ontvankelijkheid op.

2.1.1. Over de exceptie "geen aanvechtbare beslissing"

De verweerder stelt in de nota met opmerkingen het volgende:

"Artikel 39/82, §1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen."

Om ontvankelijk te zijn, moet het annulatieberoep gericht zijn tegen een uitvoerbare administratieve rechtshandeling, dit is een handeling waarbij wordt beoogd rechtsgevolgen in het leven te roepen of te beletten dat zij tot stand komen waarbij met andere woorden wordt beoogd wijzigingen aan te brengen in een bestaande rechtsregel of rechtstoestand of een zodanige wijziging te beletten. De bestreden beslissing moet dus uit zichzelf rechtsgevolgen sorteren (RvS 15 december 2005, nr. 152.747).

De e-mail van het bestuur aan de advocaat betreft slecht een informatieve mededeling en heeft op zich geen rechtsgevolgen. Dit wordt overigens uitdrukkelijk in die e-mail aangegeven: "Me référant à notre entretien téléphonique du 09/09/2015, je vous transmets à titre purement informatif la décision de rejet fondée sur base de l'art 58 prise en date du 24/08/2015".

Aangezien tegen de thans bestreden beslissing geen beroep tot nietigverklaring mogelijk is, kan zij evenmin het voorwerp maken van een vordering tot schorsing en van voorlopige maatregelen.

Bijgevolg is de huidige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid onontvankelijk."

Uit de bovenstaande uiteenzetting blijkt dat de verweerder uitgaat van een verkeerde lezing van het verzoekschrift.

Onder de hoofding “I. VOORWERP VAN HET BEROEP” geeft de verzoeker immers het volgende te kennen:

Verzoekende partij heeft hierbij de eer, middels de procedure tot uiterst dringende noodzakelijkheid, een verzoekschrift ter indiening van een beroep tot schorsing over te maken tegen de uitvoering van de weigering van een visum, genomen op 24.08.2015 en op 9.9.2015 per fax betekend aan de advocaat van verzoeker (stuk 1) wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

Hieruit blijkt duidelijk dat de verzoeker niet de schorsing vordert van de fax van 9 september 2015, maar van de beslissing van 24 augustus 2015 tot weigering van een visum, die middels de bedoelde fax van 9 september 2015 aan de advocaat van de verzoeker werd ter kennis gebracht.

Het blijkt en het staat niet ter betwisting dat de gemachtigde op 24 augustus 2015 besliste om verzoekers visumaanvraag van 17 juni 2015 te weigeren. De verzoeker nam, via zijn raadsman, middels een faxbericht van 9 september 2015 kennis van het feit dat op 24 augustus 2015 een beslissing tot weigering van de afgifte van een visum werd getroffen en hij nam middels datzelfde faxbericht kennis van de motieven van deze weigeringsbeslissing van 24 augustus 2015.

De weigeringsbeslissing van 24 augustus 2015 is een beslissing waarbij de afgifte van een visum type D wordt geweigerd. Deze beslissing is dan ook een rechtshandeling die belet dat rechtsgevolgen tot stand komen zodat het onmiskenbaar gaat om een beslissing die voor nietigverklaring en dus ook voor schorsing vatbaar is. Aangezien de verzoeker op 9 september 2015 kennis kreeg van het bestaan en de volledige motivering van de bestreden beslissing, is er geen beletsel om hiertegen een vordering in te stellen.

De exceptie wordt verworpen.

2.1.2. Over de exceptie van niet-ontvankelijkheid *ratione temporis*

De verweerder meent dat de onderhavige vordering laattijdig is en zet hieromtrent het volgende uiteen:

“De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is laattijdig.

Verzoeker handelde niet met de nodige (niet leesbaar).

De bestreden beslissing dateert van 24 augustus 2015 en werd d.d. 25 augustus 2015 per brief verstuurd naar verzoeker.

Artikel 39/57, §2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in paragraaf 1 bepaalde beroepstermijnen beginnen te lopen :

1° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij een ter post aangetekende brief met ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op deze waarop de brief aangeboden werd op de woonplaats van de geadresseerde of, in voorkomend geval, op zijn verblijfplaats of op zijn gekozen woonplaats;

2° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij aangetekende brief of bij gewone brief, vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst;”

Aangezien de beslissing per gewone brief ter kennis werd gebracht begint de beroepstermijn te lopen de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd. De brief werd opgestuurd vanuit Ankara aan verzoeker op 25 augustus 2015. Derhalve is de beroepstermijn beginnen te lopen op 28 augustus 2015.

Verzoeker liet de wettelijke termijn om een beroep tot schorsing van tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid, verlopen.

Hij diende zodra hij kennis had van de bestreden beslissing en de ermee gepaard gaande uitvoeringsmodaliteiten gehandeld te hebben in overeenstemming met de artikelen 39/82, §4, lid 2 en 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, die als volgt luiden:

“(…)”

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid diende binnen de 10 dagen te worden ingesteld en derhalve ten laatste op 7 september 2015.

Verzoeker voert bovendien geen reden van overmacht aan die de laattijdigheid van de vordering zou kunnen verantwoorden.

Bij gebrek aan een diligent optreden is niet voldaan aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid.

De vordering is bijgevolg onontvankelijk.”

Ter terechtzitting legt de advocaat van de verweerder een bijkomend stuk neer. Het betreft een document van de Belgische ambassade te Ankara, Turkije, gedateerd op 25 augustus 2015. De advocaat van de verweerder erkent evenwel dat dit document niet de handtekening van de verzoeker of een poststempel draagt.

De Raad stelt vast dat noch uit de stukken van het administratief dossier, noch uit het ter terechtzitting neergelegde stuk, kan blijken dat de bestreden beslissing op 25 augustus 2015 met een gewone brief vanuit Ankara werd verstuurd naar de verblijfplaats van de verzoeker in Turkije. De bepalingen van artikel 39/57, §2, 2° van de vreemdelingenwet zijn in het voorliggende geval dan ook niet van toepassing.

Er ligt *in casu* geen enkel element voor dat toelaat vast te stellen dat de verzoeker, voorafgaand aan het faxbericht van 9 september 2015 waarbij het bestaan en de motieven van de bestreden beslissing aan verzoekers advocaat werden meegedeeld, kennis heeft genomen van de bestreden beslissing.

De Raad benadrukt dat de kennisgeving van de bestreden beslissing moet blijken uit verifieerbare feitelijke elementen en dat deze kennisgeving geenszins kan worden vermoed wanneer geen bewijs van verzending voorhanden is.

De vordering werd ingesteld binnen de tien dagen na de kennisname op 9 september 2015 en is derhalve tijdig.

De exceptie dient te worden verworpen.

2.1.3. Over de exceptie “geen verwijderingsmaatregel”

De verweerder stelt dat de bestreden beslissing geen verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel is waartegen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld. De exceptie wordt als volgt toegelicht:

“De thans bestreden “beslissing” betreft evenmin een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel in de zin van artikel 39/82, §4, lid 2 van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

De thans bestreden “beslissing” houdt geen dwangmaatregel met het oog op de verwijdering van verzoeker in zich, zodat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid onontvankelijk is.

Overeenkomstig artikel 39/82, §4, tweede lid van de wet van 15 december 1980, kan de vreemdeling die het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing, en a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37.530). Artikel 43, §1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden. (RvV 13 september 2013, nr. 109.722)

Verzoeker, die niet van zijn vrijheid is beroofd en die zich evenmin op het Belgisch grondgebied bevindt, toont niet aan dat er sprake is van uiterst dringende noodzakelijkheid.

Uit artikel 39/82, §4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 volgt dat de huidige vordering niet ontvankelijk is voor zover gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag tot het bekomen van een visum werd geweigerd, gezien die beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat.

Voor zoveel als nodig, kan ter zake worden verwezen naar het arrest van de Raad van 24 april 2015 (nr. 144.128):

“In casu houdt de bestreden beslissing geen verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel in, hetgeen geenszins betwist wordt door de verzoekende partijen en bovendien zijn de verzoekende partijen evenmin vastgehouden in een welbepaalde plaats.

De verzoekende partijen voldoen aldus niet aan de voorwaarden om een procedure van schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid op te starten. De verzoekende partijen uiten geen bemerkingen aangaande de vaststelling dat zij in casu niet bij machte waren om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

In die mate is de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingesteld door de verzoekende partijen onontvankelijk.”

De vordering is derhalve niet ontvankelijk bij gebrek aan uiterst dringend karakter.”

Ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoeker dat een uitzondering moet worden gemaakt op de wettelijke voorwaarden en dat deze moet worden opgegeven, te meer daar de vorige beslissing tot weigering van het visum reeds bij uiterst dringende noodzakelijkheid door de Raad werd geschorst.

Het staat dan ook niet ter betwisting dat de vreemdeling overeenkomstig artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet enkel de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan vorderen van een maatregel die kwalificeert als een verwijderings- of een terugnrijvingsmaatregel.

In casu vordert de verzoeker de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing tot weigering van een visum type D dat werd aangevraagd op de Belgische ambassade te Ankara. De verzoeker bevindt zich niet in België, maar in Turkije. De bestreden weigeringsbeslissing maakt dan ook geen verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel uit.

Hoewel een beslissing tot weigering van de afgifte van een visum wel een voor vernietiging vatbare rechtshandeling is en dus zij overeenkomstig artikel 39/82, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet ook vatbaar is voor een gewone vordering tot schorsing, sluit artikel 39/82, §4, tweede lid van diezelfde wet uit dat deze beslissing vatbaar is voor een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

De regeling van artikel 39/84, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet is een procedureregeling die de vreemdeling de toegang tot de procedure bij hoogdringendheid onttrekt voor beslissingen die geen verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel inhouden.

Het vorenstaande laat echter onverlet dat onder bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende, feiten en omstandigheden als bedoeld in de overweging 45 van het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 19 februari 1998 in zaak nr. 145/1996/764/965, Bahaddar tegen Nederland (hierna: het arrest Bahaddar), de noodzaak kan bestaan om een in het nationale recht neergelegde procedureregeling niet tegen te werpen.

Het EHRM heeft in het arrest Bahaddar het volgende geoordeeld:

“45. La Cour relève d'emblée que si elle a jugé – le délégué de la Commission l'a fait observer – que l'interdiction de la torture ou des traitements inhumains ou dégradants visés à l'article 3 de la Convention est absolue en matière d'expulsion comme en toute autre matière (voir notamment l'arrêt Chahal précité, p. 1855, § 80), cela ne suffit pas pour absoudre les requérants invoquant cet article de n'avoir pas épuisé les voies de recours internes disponibles et effectives. Si les Etats contractants devaient se voir priver de la possibilité de redresser au travers de leur propre système judiciaire les violations dénoncées, cela serait contraire non seulement au caractère subsidiaire de la Convention, mais aussi au but même de la règle énoncée à l'article 26 de la Convention. Il en résulte que même dans les cas d'expulsion vers un pays où existe prétendument un risque de traitements contraires à l'article 3, les conditions de forme et les délais fixés par le droit interne doivent normalement être observés, pareilles règles étant destinées à permettre aux juridictions nationales de désencombrer leur rôle de manière méthodique.

Ce sont les faits propres à chaque espèce qui permettent de déterminer s'il existe des circonstances spéciales dispensant un requérant de l'obligation d'observer pareilles règles. (...)”

In casu dient te worden vastgesteld dat de verzoeker in het voorliggende verzoekschrift onder meer de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) aanvoert.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving.

Het verbod op foltering en onmenselijk of vernederende behandelingen zoals voorzien in artikel 3 van het EVRM is absoluut (vaste rechtspraak EHRM, zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218) en dit niet enkel in het kader van de verwijdering van vreemdelingen, maar ook in elke andere materie (EHRM 15 november 1996, Chahal t. Verenigd Koninkrijk, §§ 79–80, EHRM 17 december 2006, Ahmed t. Oostenrijk, §§ 40–41). Hoewel het aanvoeren van een grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM op zich er niet toe kan leiden dat de Raad voorbijgaat aan de door de wetgever voorziene procedureregels, is de Raad van oordeel dat uit de gegevens van het administratief dossier en de gegevens die door de verzoeker worden bijgebracht blijkt dat er in de voorliggende zaak zeer bijzondere en specifieke feiten en omstandigheden aan de orde zijn die ertoe nopen artikel 39/84, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet niet tegen te werpen.

De Raad merkt in dit kader vooreerst op dat de regeling van artikel 39/84, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet de verzoeker enkel de mogelijkheid onthoudt om tegen de weigering tot afgifte van een humanitair visum een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen. De genoemde bepaling verhindert de verzoeker niet om een gewone vordering tot schorsing of een beroep tot nietigverklaring in te dienen tegen de bestreden weigeringsbeslissing.

Niettemin moet er op worden gewezen dat de thans bestreden beslissing werd genomen ter vervanging van een eerdere beslissing van 30 juni 2015 waarbij dezelfde aanvraag tot het bekomen van een visum type D werd geweigerd en dit nadat bij 's Raads arrest nr. 149.945 van 24 juli 2015 bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing werd bevolen van deze eerdere weigeringsbeslissing van 30 juni 2015. De Raad oordeelde in het arrest nr. 149.945 dat in de hem voorliggende vordering tot schorsing feiten en gegevens voorlagen die direct aannemelijk konden maken dat de gevraagde schorsing, wilde zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen diende te worden. Het uiterst dringend karakter van de vordering werd in het arrest nr. 149.945 als volgt beoordeeld:

“Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verzoeker voert aan dat hij in Syrië gefolterd werd waardoor hij een amputatie van zijn beide voeten heeft moeten ondergaan, naast andere verwondingen. Hij attesteert dat hij zich in een sterk verzwakte mentale en psychische toestand bevindt, zo zou hij onder meer leiden aan een posttraumatisch stresssyndroom. Hij verblijft actueel te Gaziantep in Turkije, waar hij moet zien te overleven te midden van een massale toestroom aan oorlogsvluchtelingen. Gelet op zijn bijzonder precare gezondheidstoestand, gekoppeld aan de reeds zeer precare verblijfstoestand van Syrische oorlogsvluchtelingen in de Turkse grensregio, kan verzoekers betoog worden aanvaard waar hij stelt dat de duur van de gewone procedure tot gevolg kan hebben dat hij wordt blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Er is aldus voldaan aan de voorwaarde van uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Uit de thans voorliggende stukken blijkt dat de verzoeker thans verblijft te Kahramanmaraş te Turkije (70km ten noorden van Gaziantep) samen met zijn zus en haar familie (zus, echtgenoot en drie kinderen), zijn broer en diens familie (broer, echtgenote en drie kinderen), een andere zus en zijn ouders. De hele familie van 14 personen woont er samen in één huis, slechts één van de familieleden heeft een beperkt inkomen uit arbeid. De verzoeker brengt verschillende attesten en foto's bij waaruit blijkt dat hij eind 2013 in Syrië gedurende tien dagen zware foltering onderging, waarvan hij de littekens draagt over het hele lichaam en waarbij hij ten gevolge van deze foltering en gangreen uiteindelijk de amputatie van zijn beide voeten diende te ondergaan en hij sindsdien leeft met zware pijnen. Een Turkse arts attesteert op 23 februari 2015 dat de verzoeker zich in een sterk verzwakte mentale en psychische toestand bevindt, dat hij lijdt aan een posttraumatische stress en dat hij nood heeft aan een prothese voor beide voeten, een langdurige revalidatietherapie, een effectieve psychologische behandeling en een veiligere omgeving. De geneesheer concludeert dat de verzoeker een foltering en andere wrede, onmenselijke en vernederende behandelingen heeft ondergaan die vallen onder de code Y07.3 van de Internationale Classificatie van Ziekten van de Wereldgezondheidsorganisatie. De organisatie ‘Centre d’ Action Sociale, Réhabilitation et Adaption pour la Victime de la Torture et de la Violence te Diyarbakir’ (hierna: SOHRAM-CASA) attesteert op 23 februari 2015 dat de verzoeker een lange en technisch-specifieke behandeling nodig heeft waarvoor zij noch hun partner THIV de mogelijkheid en het budget hebben om hem de nodige behandelingen te bieden. In de bestreden beslissing wordt bevestigd *“Betrokkene is door de foltering afhankelijk van hulp van familie en heeft constante medische zorgen nodig, iets waar de Turkse autoriteiten niet in kunnen voorzien of gezien het verblijfsstatuut van de betrokkene in Turkije niet willen voorzien.”* Het UNHCR te Ankara stelt op 29 juli 2015 dat verzoekers familieleden in Turkije niet de mogelijkheden hebben om in zijn noden te voorzien, dat ook hijzelf niet in zijn basisbehoeften en medische zorgen kan voorzien, dat hij geavanceerde medische behandelingen en dure specialistische medische zorgen nodig heeft die hij niet kan bekomen in Turkije en dat hij wegens zijn handicap en het gebrek aan steun voor personen met een handicap niet in staat is om zich te wenden tot NGO's of lokale of gouvernementele organisaties.

Deze niet-betwiste feitelijke elementen, eigen aan verzoekers geval tonen aan dat de medische en psychologische toestand van de verzoeker sinds de tot de Belgische autoriteiten gerichte aanvraag tot afgifte van een visum type D, steeds zwaarder achteruit gaat dermate dat, nog meer dan het geval was toen de Raad op 24 juli 2015 zijn schorsingsarrest uitsprak, verzoekers gezondheidstoestand gekoppeld aan de zeer precare verblijfstoestand van Syrische oorlogsvluchtelingen in de Turkse grensregio maakt dat het afwachten van de duur van de gewone procedure tot gevolg kan hebben dat hij wordt blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Om deze redenen meent de Raad dat in voorliggend geval dermate uitzonderlijke omstandigheden aan de orde zijn derwijze dat de procedurele restrictie van artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet niet aan de verzoeker kan worden tegengeworpen.

De verzoeker wordt zodoende in de mogelijkheid gesteld om zijn grieven bij hoogdringendheid te laten onderzoeken.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt verworpen.

2.2. De drie cumulatieve voorwaarden met betrekking tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt:

“Als de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, dan bevat de vordering tot schorsing bedoeld in artikel 32 de in artikel 32 bepaalde gegevens alsook een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.”

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 2.2.1, bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar- moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Er dient tevens te worden benadrukt dat het om een afzonderlijke voorwaarde gaat om tot een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te kunnen komen. De voorwaarde van het uiterst dringend karakter kan dan ook niet worden afgeleid uit de overige voorwaarden, met name de ernst van de aangevoerde middelen en het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Zoals uiteengezet onder punt 2.1.3. blijkt uit de niet-betwiste feitelijke elementen van de thans voorliggende zaak dat de medische en mentale toestand van de verzoeker sinds de tot de Belgische autoriteiten gerichte aanvraag tot afgifte van een visum type D, steeds zwaarder achteruit gaat dermate dat verzoekers gezondheidstoestand en de zeer precare verblijfstoestand van Syrische oorlogsvluchtelingen in de Turkse grensregio maken dat het afwachten van de duur van de gewone procedure tot gevolg kan hebben dat hij wordt blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Het betoog van de verweerder kan niet worden aangenomen.

Aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernstige middelen

2.2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden.

De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

2.2.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 9 en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 19 van de Verordening (EG) 810/2009 van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode) en van artikel 3 van het EVRM.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Eerste onderdeel

Uit artikel 19.4 van de Verordening (EG) 810/2009 vloeit voort dat het onderzoek van een humanitair visum losgekoppeld is van de gewone wettelijke verplichtingen. Alhoewel de Dienst Vreemdelingenzaken nu de humanitaire aard van de aanvraag erkent, blijft de administratie met de wil behouden om de aanvraag te scheiden tussen, langs de ene kant, een humanitaire aanvraag en langs de andere kant, een visumaanvraag voor medische redenen. Volgens de DVZ:

“De zonet aangehaalde medische redenen kunnen geen aanleiding zijn tot afgifte van een visum D. Een visum omwille van de medische redenen kan enkel voor een beoogd verblijf met een maximale duur van drie maanden worden uitgereikt.”

Door dit verschil te maken, verzuimt de administratie een humanitair antwoord te geven op de problematiek van verzoeker in zijn geheel. Nochtans zijn de wil van hereniging met zijn broer in België, de nood aan psychologische en medische begeleiding en de rampzalige humanitaire toestanden in Turkije sterk aan elkaar gebonden.

In het bijzonder neemt de beslissing geen standpunt in over tal van concrete informatie die werd neergelegd. Zo geeft de administratie geen mening over de humanitaire crisis in Turkije en de levensomstandigheden van Syrische vluchtelingen in dit land. Ook over de onmogelijkheid om de noodzakelijke medische en psychische begeleiding te krijgen in Turkije zoals uitgelegd door Turkse dokter, blijft de administratie stilzwijgend. Over de opsomming van UNHCR van de moeilijkheden van verzoeker op, valt daartegen nergens iets terug te vinden in de motivatie van de bestreden beslissing.

De Dienst Vreemdelingenzaken kiest dus in het administratief dossier een aantal elementen uit en geeft zijn eigen interpretatie ervan om zijn motivatie te ontwikkelen. Jammer genoeg sluit deze motivatie belangrijke gegevens uit.

Tweede onderdeel

De spoedeisendheid wordt bevestigd door een veelheid aan documentatie. De omvang van deze uitzonderlijke situatie is intussen algemeen bekend. Turkije is het land dat wereldwijd het grootste aantal vluchtelingen opvangt. Het heeft betrekking op de grote humanitaire crisis waarmee de betrokken landen overstelpt worden. De opgevorderde humanitaire middelen zijn ontoereikend.

De levensomstandigheden van de Syrische vluchtelingen gaan erop achteruit.

“The figure of four million comprises 1,805,255 Syrian refugees in Turkey, 249,726 in Iraq, 629,128 in Jordan, 132,375 in Egypt, 1,172,753 in Lebanon, and 24,055 elsewhere in North Africa. Not included, are more than 270,000 asylum applications by Syrians in Europe, and thousands of others resettled from the region elsewhere.

Meanwhile, funding of the Syria refugee situation has become an equally pressing problem. For 2015 as a whole, UNHCR and partners appealed for US\$5.5 billion. However, as of late June, only around a quarter of the humanitarian funds requested have been received. This means refugees face tough new cuts in food aid, and struggle to afford lifesaving health services or send their children to school.

Life for Syrians in exile is increasingly tough. Some 86 per cent of refugees outside camps in Jordan live below the poverty line of US\$3.2 per day. In Lebanon, 55 per cent of refugees live in sub-standard shelters.

Throughout the region, hope of returning home is dwindling as the crisis drags on. Refugees become more impoverished, and negative coping practices such as child labour, begging and child marriages are on the rise. Competition for employment, land, housing water and energy in already vulnerable host communities is straining the ability of these communities to cope with the overwhelming numbers and sustain their support to them.”² (stuk 16)

“This is the biggest refugee population from a single conflict in a generation,” lamented UN High Commissioner for Refugees António Guterres. “It is a population that deserves the support of the world but is instead living in dire conditions and sinking deeper into abject poverty.”³ (stuk 17) (...)

250.000 vluchtelingen worden in kampen opgevangen, de anderen (9/10e van diegenen die geregistreerd zijn), moeten hun plan weten te trekken om elders op Turks grondgebied te kunnen overleven. Verschillende bronnen halen aan dat de vluchtelingen enorm veel problemen ondervinden om hun basisbehoeften te vervullen.

« Conditions in urban areas are reportedly worse than in camps, and many Syrians have faced difficulties finding housing, paying rent, obtaining employment, or accessing the education system or health services. »⁴

“(…) Ces pays ont du mal à répondre aux besoins élémentaires des réfugiés syriens. Entre autres problèmes, il faut citer la surcharge des établissements scolaires et sanitaires, la trop forte sollicitation des systèmes d'alimentation en eau et en électricité et des installations d'assainissement, ainsi que l'absence de logements adéquats. En Jordanie et en Turquie, environ 85% des Syriens vivent à l'extérieur des camps de réfugiés, nombre d'entre eux étant contraints par l'extrême pauvreté de recourir à des stratégies d'adaptation désespérées, dont la mendicité ou le travail dans des conditions d'exploitation. »⁵ (stuk 18)

Volgens het UNHCR leeft het grotendeel van de Syrische vluchtelingen in Turkije in verwerpelijke armoede.

“Beyond the European Union's immediate borders, and in the region surrounding Syria the number of refugees has continued to rise following new registrations in Turkey and now stands at 4,089,023 people. Many of these people, their savings long gone, are now living in abject poverty.”⁶ (stuk 19)

Alles wijst erop dat de specifieke getuigschriften van de Turkse organisaties de realiteit op het terrein goed weergeven. Verzoeker kan niet rekenen op de daadwerkelijke ten lasteneming van zijn vele behoeften. De aanwezigheid van een aantal familieleden in Gaziantep vormt geen voldoende bijstand. Integendeel, deze aanwezigheid in casu verplicht hen om dicht op elkaar te leven zonder verbetering van de humanitaire noden van verzoeker.

Om de levensomstandigheden van Syrische vluchtelingen in Turkije te proberen vatten, verwijst verzoeker hier naar een rapport van 2013 die zeer concreet de werkmogelijkheden, daglonen en huurkosten bespreekt. In dit rapport wordt er naar voor gebracht dat “most refugees complain about the lack of bread.”⁷ De gedetailleerde rampzalige levensomstandigheden van 2013 hebben betrekking op ongeveer 100.000 vluchtelingen die buiten de kampen zijn gevestigd. Vandaag gaat het over 1,5 miljoen vluchtelingen die buiten de kampen zijn gevestigd. Het is dan onredelijk te veronderstellen dat familieleden van nut kunnen zijn om de nodige bijstand te verlenen aan verzoeker terwijl zij voor hun eigen overleving moeten strijden.

Erger nog, verzoeker zit geblokkeerd in een humanitaire crisis die nadelig is voor hem, wat het rechtvaardigt dat zijn algemene situatie moet behandeld worden als een aanvraag tot een humanitair visum. Verzoeker is niet autonoom.

UNHCR attesteert dat verzoeker zelf niet in staat is om zijn basisnoden te vervullen. Hij kan geen geneesmiddelen kopen, ook geen rolstoel of zelf krukken. UNHCR herhaalt nog dat verzoeker zwaar getraumatiseerd is.

De Dienst Vreemdelingenzaken concludeert dat de beschreven situatie echter te weinig humanitaire elementen bevat die een uitzonderlijke afgifte van een visum D op basis van artikel 9 en 13 van de Vreemdelingenwet zou kunnen rechtvaardigen.

In een andere zaak met betrekking tot een humanitair visum, heeft uw Raad de onderzoeksplicht van de administratie uitgedrukt indien verzoekers objectieve vaststellingen bijbrengen. Een onderzoek naar het actueel risico op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 moet gevoerd worden.

“4.4.6. Uit wat voorligt kan de Raad slechts vaststellen dat een humanitair visum werd aangevraagd terwijl de bestreden beslissing de aanvraag van visum (gedeeltelijk) lijkt te herkwalficeren zonder de daarbij horend onderzoeken te voeren. Immers, er kan uit de bestreden beslissing geen enkel onderzoek blijken naar de situatie van de minderjarige jongens niettemin de erkenning van de oudste broer als vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan de tweede oudste

broer. Voorts en niet in het minst heeft UNHCR persoonlijk en ter plaatse een onderzoek gevoerd waarbij de oom en verzoekers en nuttige personen werden geïnterviewd (...). Daarin werd bevestigd dat verzoekers voortdurend van onderkomen moeten veranderen om te vermijden gespot te worden door de Taliban en onder dwang ingelijfd te worden. Daargelaten dat dit een normale sociale ontwikkeling en scholing verhindert, heeft dit aanhoudend een ernstige nefaste invloed op de onmiddellijke veiligheid van verzoekers en hun opvangfamilies. De Raad stelt prima facie vast dat geen onderzoek werd gevoerd naar het actueel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.”⁸

De Dienst vreemdelingenzaken vindt in de aanvraag te weinig humanitaire elementen omdat hij een aantal van deze elementen precies niet in aanmerking heeft genomen. Zo vindt de administratie dat zijn familie voor hem kan zorgen in Turkije terwijl de verschillende attesten het tegendeel bewijzen. Over de ernst van de humanitaire crisis in Turkije, zijn er geen sporen in de bestreden beslissing terug te vinden. Het is opmerkelijk dat de administratie geen informatie aanlevert die de gebrekkige toegang tot zorgen voor verzoeker kan betwisten. De administratie antwoordt evenmin op de informatie dat de crisistoestand in de grensregio van Turkije geen aangepaste omgeving vormt voor het psychologisch herstel van verzoeker.

Derde onderdeel

Verzoeker heeft een expliciete aanvraag tot humanitair visum ingediend en de administratie is ertoe gehouden om zich hierover uit te spreken en of er al dan niet humanitaire redenen zijn die het rechtvaardigen dat het recht op gezinshereniging uitgebreid wordt voor verzoeker. De aanvraag kan niet opgesplitst worden door de medische aspecten van deze aanvraag te onderwerpen aan criteria die in strijd zijn met de situatie van verzoeker. Nochtans brengt de administratie een beperking aan het humanitair visum aan door te stellen dat “een visum omwille van de medische redenen kan enkel voor een beoogd verblijf met een maximale duur van drie maanden worden uitgereikt.”

Deze beperking werd reeds aangevochten na de eerdere beslissing. Een beoogd verblijf impliceert dat verzoeker wil terugkeren naar zijn land van herkomst of van verblijf. Verzoeker wens niet terug te keren naar Syrië, het land waar hij gefolterd werd. Het is volkomen logisch en te voorzien dat een Syrische onderdaan die in staat is om een land te bereiken dat hem ten volle kan erkennen als vluchteling, zich daar als vluchteling laat erkennen. De cijfers van het CGVS zijn bijzonder veelzeggend aangezien in 2015 92,5% van de beslissingen omtrent Syrische onderdanen geleid hebben tot de erkenning van de vluchtelingenstatus en 5,7% tot subsidiaire bescherming. 9 De registratie van verzoeker in Turkije biedt ten slotte niet de garantie om terug te kunnen keren in geval van vertrek uit het land. Hij kan geen aanspraak maken op een nieuwe registratie in Turkije nadat hij zich naar België begeven heeft.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan het verlenen van een visum aan een Syrische onderdaan niet afhankelijk stellen van zijn terugkeer naar Syrië of naar een derde land waar hij niet over een degelijk verblijfsrecht beschikt. De administratie kan van verzoeker niet eisen dat hij zich schikt naar onmogelijk te vervullen voorwaarden. De toepassing van het proportionaliteitsprincipe voor de juiste toepassing van een voorwaarde voor de toekenning van een visum, zoals opgelegd door het Hof van Justitie, geldt ongeacht de aard van deze voorwaarde.

« 56. Evenwel vereist het evenredigheids criterium hoe dan ook dat de toepassingsvoorwaarden voor een dergelijke verplichting niet verder gaan dan nodig is om dat doel te bereiken. Dat zou met name het geval zijn indien de toepassing van die verplichting gezinshereniging van de gezinsleden van de gezinshereniger automatisch zou beletten wanneer zij, hoewel zij niet voor het examen zijn geslaagd, wel het bewijs hebben geleverd van hun wil om voor dat examen te slagen en van de nodige inspanningen die zij daartoe hebben gedaan. »¹⁰

Het is dus niet redelijk om de medische gronden van de visumaanvraag te behandelen binnen het kader en de voorwaarden van een medisch visum want deze voorwaarden kunnen nooit vervuld worden door verzoeker. De weigering wordt zo een automatisch beslissing.”

Ook in het kader van het tweede middel, voert de verzoeker een schending van artikel 3 van het EVRM aan. De verzoeker onderbouwt deze grief in het vierde onderdeel van het tweede middel als volgt:

“Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Deze bepaling verankert één van de

fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen in absolute termen, ongeacht de omstandigheden en de gedragingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bijv. EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §218.).

Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet een weigering om een visum te verlenen aan een persoon die zich in een situatie bevindt waarin hij onmenselijke of vernederende behandelingen ondergaat, ook beschouwd worden als een ernstig nadeel dat artikel 3 EVRM kan schenden (zie RvV, 22 december 2011, nr. 72.489 ; RvV, 20 januari 2012, nr. 73.660 ; RvV, 9 februari 2012, nr. 74.796 ; RvV, 28 februari 2012, nr. 76.023; RvV, 7 september 2012, nr. 87.147; RvV 22 februari 2013, nr. 97.746 ; RvV, 29 augustus 2013, nr. 108.741; RvV, 6 november 2014, nr. 132.877).

In onderhavig geval werd de Syrische nationaliteit van verzoeker niet betwist. Het is voor hem onmogelijk om terug te keren naar zijn land. Zoals in het tweede onderdeel van het eerste middel omschreven, ondermijnt de humanitaire crisis in Turkije het herstel van verzoeker. Hij krijgt niet de zorgen die hij in zijn toestand nodig heeft en geniet van een meer precare leefomgeving.

Verzoeker besluit dat de beslissing in strijd is met artikel 3 EVRM."

In het eerste en het tweede onderdeel van het tweede middel voert de verzoeker tot slot nog een schending aan van artikel 9 (en 10) van de vreemdelingenwet en een schending van artikel 8 van het EVRM.

Dienaangaande betoogt de verzoeker als volgt:

"De situatie van verzoeker valt zeker onder het onderzoek naar een aanvraag om louter humanitaire redenen in toepassing van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker is ook van mening dat buitengewone omstandigheden bewijzen dat de relatie tussen verzoeker en zijn broer Am(...) M(...) behoort tot het begrip familie zoals bepaald in artikel 8 van EVRM.

Daarom valt de aanvraag van verzoeker onder artikel 10 van de Vreemdelingenwet en meer specifiek onder de voorkeursvoorwaarden voor vluchtelingen bepaald in artikel 10, §2, vijfde alinea van de Vreemdelingenwet.

Eerste onderdeel

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoeker geen akten van burgerlijke stand voorlegt die de verwantschap tussen hem en diens broer zouden kunnen bewijzen. (er werd geen geboorteakte van betrokkene en geboorteakte van de persoon in België of een familieboekje voorgelegd).

Verzoeker meent dat het over een misplaatse eis gaat. Hij legt zijn paspoort neer waar de namen van beide ouders zijn vermeld. Zijn broer had ook een kopie van zijn paspoort neergelegd bij de asielinstanties en had ook een visum gekregen van de Griekse overheden.

Verder heeft Am(...) M(...) een duidelijk beeld van de samenstelling van de familie gegeven aan de asielinstanties. Hij heeft ook expliciet aangedrongen op de toestand van zijn broer, verzoeker. Deze feiten liggen aan de basis van zijn erkenning als vluchteling. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft dus geen grond om deze verwantschap te betwisten. De administratie moet rekening houden met alle pertinente elementen die aanwezig zijn in het asioldossier.

« 79. La Cour observe encore les difficultés rencontrées par le requérant pour participer utilement à la procédure et faire valoir les « autres éléments » de preuve des liens de filiation. Pourtant, le requérant avait déclaré ses liens familiaux dès les toutes premières démarches de sa demande d'asile et l'OFPPA, immédiatement à la suite de sa demande de regroupement, avait certifié la composition familiale dans des actes réputés authentiques (paragraphes 8, 12, 28 et 38 ci-dessus). (...) »

De heer Am(...) M(...) is erkend vluchteling. Verzoeker werd door zijn nationale overheden gefolterd. De Dienst Vreemdelingenzaken mag dus niet van hem verwachten dat ze stappen zouden ondernemen om de Syrische overheden te contacteren voor het opstellen van geboorteakten. Er zijn voldoende bestaande elementen in het administratief dossier om de broederlijke verwantschap tussen de heer Am(...) M(...) en verzoeker te aanvaarden.

Tweede onderdeel

De visumaanvraag werd neergelegd met de voorstelling van de broer als de vreemdeling die herenigd wordt. De broer van verzoeker werd minder dan een jaar geleden als vluchteling erkend en de onderliggende redenen die hem aanspoorden om herenigd te worden met verzoeker zijn nauw verwant aan de redenen die hem ertoe aangezet hebben om Syrië te ontvluchten.

Verzoeker en zijn broer hebben een vluchtelingenverleden en de visumaanvraag is ingebed in deze recent gedeelde geschiedenis.

Omwille van het bijzonder grote leed dat beleefd wordt door vele vluchtelingen en de vaak bruuske scheiding met hun familieleden, is het door dit vluchtelingenstatuut gerechtvaardigd dat de aanvragen tot gezinshereniging afkomstig van vluchtelingen met soepelheid behandeld worden. Dit wordt in het bijzonder toegestaan door artikel 10.2 van de Richtlijn 2003/86/EG dat hereniging met andere familieleden die niet gevisieerd worden door artikel 4 van de Richtlijn mogelijk maakt, indien ze ten laste van de vluchteling vallen.

Het EHRM heeft in het arrest Tanda-Muzinga deze welwillendheid opgelegd in het onderzoek van aanvragen tot gezinshereniging van vluchtelingenfamilies.

“75. La Cour rappelle que l'unité de la famille est un droit essentiel du réfugié et que le regroupement familial est un élément fondamental pour permettre à des personnes qui ont fui des persécutions de reprendre une vie normale (voir le mandat du HCR, paragraphes 44 et 47 ci-dessus). Elle rappelle également qu'elle a aussi reconnu que l'obtention d'une telle protection internationale constitue une preuve de la vulnérabilité des personnes concernées (Hirsi Jamaa et autres c. Italie [GC], no 27765/09, § 155, CEDH 2012). Elle note à cet égard que la nécessité pour les réfugiés de bénéficier d'une procédure de regroupement familial plus favorable que celle réservée aux autres étrangers fait l'objet d'un consensus à l'échelle internationale et européenne comme cela ressort du mandat et des activités du HCR ainsi que des normes figurant dans la directive 2003/86 CE de l'Union européenne (paragraphes 45 et 47 ci-dessus). Dans ce contexte, la Cour considère qu'il était essentiel que les autorités nationales tiennent compte de la vulnérabilité et du parcours personnel particulièrement difficile du requérant, qu'elles prêtent une grande attention à ses arguments pertinents pour l'issue du litige, qu'elles lui fassent connaître les raisons qui s'opposaient à la mise en œuvre du regroupement familial, et enfin qu'elles statuent à bref délai sur les demandes de visa. »¹²

Verzoeker herinnert eraan dat voor het EHRM de notie familieleven een feitelijk begrip is. De bijzonder sterke band die verzoeker aan zijn broer bindt en de grote mate van afhankelijkheid waaronder verzoeker op dit moment lijdt, rechtvaardigt dat er aan deze band een gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM gekoppeld zou worden.

Een familiale relatie kan beschermd worden door artikel 8 EVRM, onafhankelijk van het feit dat het onder artikel 4 van de Richtlijn 2003/86/EG valt (en dus onder artikel 10 van de Vreemdelingenwet). Het EHRM heeft zich in deze zin al uitgesproken over de toepassing van een andere bepaling van het Unierecht dat voorziet in een strikte definitie van familieleden, door te herinneren dat zo'n definitie verruimd moest worden indien de omstandigheden van het geval zich daartoe lenen.

« 70. La Cour rappelle que, de jurisprudence constante, la notion de « vie familiale » est une notion autonome (Marckx c. Belgique, rapport de la Commission, 10 décembre 1977, § 69, Série B-29). L'existence ou la non-existence d'une « vie familiale » est essentiellement une question de fait qui dépend de la présence, dans la réalité, de liens personnels étroits (K. et T. c. Finlande [GC], no 25702/94, § 150, 12 juillet 2001).

71. Si la base de la protection est la famille nucléaire, les parents proches jouant un rôle important à l'intérieur de la famille peuvent, selon la Cour, également entrer en ligne de compte (Marckx c. Belgique, 13 juin 1979, § 45, série A no 31). Les rapports en adultes ne bénéficieront toutefois pas nécessairement de la protection de l'article 8 sans que soit démontrée « l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux » (Kwakie-Nti et Dufie c. Pays-Bas, déc., no 31519/96, 7 novembre 2000 ; Bairouk c. France, no 56115/00, 26 février 2002 ; Ivanov c. Lettonie, déc., 25 mars 2004, no 55933/00).

72. Les requérants se plaignent que les autorités belges se sont cantonnées à l'approche restrictive de la notion de « famille » figurant à l'article 2 du règlement Dublin et n'ont pas envisagé l'existence d'une « vie familiale » selon les paramètres, plus larges, de l'article 8 de la Convention.

73. Du fait, comme la Cour l'a rappelé ci-dessus, que la notion de « vie familiale » au sens de l'article 8 de la Convention est avant tout une question factuelle, il peut en effet être légitimement soutenu qu'elle ne se réduit a priori pas à celle donnée par l'article 2 du règlement Dublin et que rien ne s'oppose à ce que l'examen de l'existence effective d'une vie familiale d'un demandeur d'asile tienne compte des spécificités de son statut et de sa situation factuelle pour démontrer la présence d'éléments supplémentaires de dépendance . »¹³
(eigen aanduidingen)

Dezelfde redenering moet gevolgd worden wanneer de administratie het begrip "familiaal leven" hanteert in toepassing van artikel 10 Vreemdelingenwet en artikel 4 van de Richtlijn 2003/86/EG.

De band tussen verzoeker en zijn broer gaan voorbij normale emotionele banden door de tragische gebeurtenissen die hen verbinden. Hun relatie toont duidelijk aan dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid aanwezig zijn. Dit moet beoordeeld worden rekening houdend met hun bijzondere geschiedenis. Zo bepaalt het Hoog-Commissariaat voor Vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) dat familieleden herenigen ook het herstel van een leefomgeving inhoudt.

"Restoring families can also ease the sense of loss that accompanies many refugees who, in addition to family, have lost their country, network and life as they knew it. Family support in this sense goes beyond any traditional and cultural understanding of a family but will include those who rely and depend on each other." ¹⁴

Wat de in overwegingname van de afhankelijkheid in beslissingen over gezinshereniging betreft, heeft UNHCR het volgende verklaart:

« Besides the notion of the nuclear family, UNHCR stresses that the element of dependency among family members, physical and financial, as well as psychological and emotional, should find its appropriate weight in the final determination.

Dependency may usually be assumed to exist when a person is under the age of 18 years, but continues if the individual (over the age of 18) in question remains within the family unit and retains economic, social and emotional bonds. Dependency should be recognized if a person is disabled and incapable of selfsupport, either permanently or for a period expected to be of long duration. Other members of the household may also be dependents, such as grandparents, single/lone brothers, sisters, aunt, uncles, cousins, nieces, nephews, grandchildren; as well as individuals who are not biologically related but are cared for within the family unit." ¹⁵

In casu zijn psychologische en emotionele gronden fundamenteel om de afhankelijkheidsband tussen verzoeker en zijn broer te begrijpen. Er werden verschillende elementen ter rechtvaardiging van het onderzoek van de visumaanvraag aan de administratie overgemaakt. De Dienst Vreemdelingenzaken meldt enkel dat verzoeker en zijn broer zich niet kunnen beroepen op artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Deze bewering komt enkel door een mechanische lezing van het begrip "familie". Zoals uitgesproken door het EHRM, zijn er bijzondere toestanden die het begrip familieleven ruimer maken dan de echtgenoot en de minderjarige kinderen.

Het EHRM heeft geoordeeld dat de vraag om te weten of er een onoverkomelijk obstakel bestaat om een gezinsleven te kunnen leiden in het land van herkomst, een te overwegen cruciale factor vormt om het evenwicht te maken tussen het algemeen belang van de betrokken Staat om een migratiepolitiek te voeren langs de ene kant en het individuele belang en het recht op gezinshereniging langs de andere kant.¹⁶ Rekening houdend met de actuele situatie in Syrië, spreekt het voor zich dat een familieleven onmogelijk is in het land van herkomst of in een buurland waar verzoeker en zijn familieleden geen verblijfstitel kunnen bekomen.

Verzoeker dringt aan op de ruime appreciatiebevoegdheid die aan de Lidstaten werd overgelaten om de regels van gezinshereniging op verstandige wijze toe te passen. Zo zegt het Hof van Justitie:

"104. Ten slotte moet worden vastgesteld dat hoewel de richtlijn de lidstaten een beoordelingsmarge laat, deze zodanig ruim is dat zij de regels van de richtlijn in overeenstemming met de uit de

*bescherming van de grondrechten voortvloeiende eisen kunnen toepassen (in die zin arrest van 13 juli 1989, Wachauf, 5/88, Jurispr. blz. 2609, punt 22)."*¹⁷

Verzoeker besluit dat de Dienst Vreemdelingenzaken het Unierecht toepast in strijd met het fundamentele recht op een privé- en familieleven zoals opgenomen in artikel 8 EVRM."

De door de verzoeker naar voor gebrachte grieven ontleend aan artikel 8 van het EVRM en aan artikel 3 van het EVRM hangen *in casu* in de feiten zodanig nauw samen dat zij ook samen onderzocht moeten worden.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 17 juni 2015 op de Belgische ambassade te Ankara, Turkije, een aanvraag heeft ingediend tot het verkrijgen van een visum lang verblijf (visum type D). Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde erkent dat het om een visum om humanitaire redenen gaat, gevraagd in toepassing van de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet. (*"De hierboven beschreven situatie waarin betrokkene verkeert bevat echter te weinig humanitaire elementen die een uitzonderlijke afgifte van een visum D op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 zou kunnen rechtvaardigen."*)

Artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 13, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België."

Noch in artikel 9 van de vreemdelingenwet, noch in artikel 13 van de vreemdelingenwet, wordt voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager, die niet onder het toepassingsgebied van artikel 10 van de vreemdelingenwet valt, dient te voldoen teneinde een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te bekomen. De gemachtigde beschikt ter zake dan ook over een ruime discretionaire bevoegdheid en het verlenen van een machtiging tot voorlopig verblijf is geen recht maar een gunst.

Niettemin dient er op te worden gewezen dat de gemachtigde, bij het uitoefenen van de hem toegekende beoordelingsbevoegdheid de hogere verdragsrechtelijke normen dient te respecteren. Wanneer de aanvrager zich beroept op het bestaan van hechte banden met een familielid dat in België over een regelmatig verblijf beschikt en/of wanneer deze zich beroept op een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, dan komt het de gemachtigde toe de aanvraag op grond van artikel 9 van de vreemdelingenwet te beoordelen in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (zie ook, *mutatis mutandis*, GwH 26 juni 2008, nr. 95/2008, B.6).

Artikel 62 van de vreemdelingenwet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip 'afdoende' houdt in dat de motieven pertinent en draagkrachtig dienen te zijn (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855) en impliceert tevens dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, heeft de verzoeker een aanvraag ingediend om zijn broer in België te vervoegen alsook om medische redenen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker ter ondersteuning van en toelichting bij van zijn aanvraag van 17 juni 2015 een schrijven van de dienst tracing van het Belgische Rode Kruis d.d. 16 juni 2015 bijbracht. In dit schrijven

wordt vermeld dat de verzoeker een humanitair visum aanvraagt ten aanzien van zijn broer die op 16 september 2014 als vluchteling werd erkend in België. Er wordt in deze brief en het navolgende mailverkeer van 17 juni 2015 met de Belgische ambassade te Ankara nadrukkelijk gewezen op de bijzondere omstandigheden van de aanvraag. Zo wordt onder meer gewezen op het feit dat de verzoeker ten gevolge van folteringen in Syrië een amputatie aan beide voeten onderging, dat hij door deze folteringen ook andere zware lichamelijke en psychische schade heeft opgedaan en dat hij nood heeft aan permanente begeleiding. Het Rode Kruis vermeldt tevens dat de verzoeker zich niet autonoom kan verplaatsen en dat hij voor het indienen van zijn aanvraag bij de ambassade was aangewezen op de begeleiding door zijn broer, die vanuit België de verplaatsing had gemaakt naar Turkije om de verzoeker bij te staan. Er wordt nadrukkelijk gewezen op de afhankelijkheid van de verzoeker van zijn broer: *“Ensuite, nous tenons à insister sur la dépendance d’ A(...) M(...) par rapport à sa famille et particulièrement par rapport à son frère Am(...) M(...). A la suite des activités de ce dernier qu’A(...) M(...) a été arrêté et a subi des actes de torture. Suite à cette arrestation, Mr Am(...) M(...) a décidé de fuir la Syrie et a rejoint la Belgique où il a obtenu un statut de réfugié.”* (vrij vertaald : Voorts houden wij eraan de afhankelijkheid van A. M. ten opzichte van zijn familie en meer in het bijzonder ten opzichte van zijn broer Am. M. te benadrukken. Het is ten gevolge de handelingen van deze laatste dat A. M. werd aangehouden en werd onderworpen aan folteringen. Gezien deze gebeurtenissen heeft mijnheer Am. M. besloten om Syrië te ontvluchten en heeft hij zich naar België begeven waar hij het statuut van vluchteling verkreeg)

Bij de aanvraag wordt tevens een kopie gevoegd van verzoekers nationaal paspoort, waarop ook de namen van verzoekers vader en moeder worden vermeld, een kopie van de Belgische verblijftitel van verzoekers broer Am(...) M(...) en een schrijven van 23 februari 2015 van de organisatie SOHRAM-CASA met bijbehorend medisch verslag van Dr. Z. P. waarin wordt gewezen op de kwetsbare medische en psychische situatie waarin de verzoeker zich bevindt alsook op de nood aan behandeling (psychotherapie, protheses en langdurige revalidatie) en een veiligere omgeving. Het UNHCR te Ankara benadrukt in een verslag van 29 juli 2015 nogmaals de preciaire gezondheidstoestand van de verzoeker en de zware trauma's die hij opliep na de amputatie van zijn voeten en het gebrek aan de noodzakelijke medische ingrepen en orthopedische en psychotherapeutische behandelingen sindsdien. Het UNHCR geeft tevens aan dat verzoekers familieleden in Turkije niet de mogelijkheden hebben om in zijn noden te voorzien, dat ook hijzelf niet in zijn basisbehoeften en medische zorgen kan voorzien, dat hij geavanceerde medische behandelingen en dure specialistische medische zorgen nodig heeft die hij niet kan bekomen in Turkije en dat hij wegens zijn handicap en het gebrek aan steun voor personen met een handicap niet in staat is om zich te wenden tot NGO's of lokale of gouvernementele organisaties.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de diensten van de verweerder op de hoogte waren van de hierboven besproken documenten, met inbegrip van het verslag van UNHCR van 29 juli 2015. Dit laatste document dateert weliswaar van ruimschoots na de aanvraag en ook van na het tussengekomen schorsingsarrest van de Raad van 24 juli 2015, doch het bevindt zich in het administratief dossier. Het werd met name door de verzoeker toegevoegd als bijlage bij het annulatieberoep dat hij indiende tegen de geschorste beslissing van 30 juni 2015 waarna het op vraag van de diensten van de verweerder op 17 augustus 2015 werd overgemaakt door de griffie van de Raad. In de bestreden beslissing wordt bovendien verwezen naar een aantal feitelijke elementen die enkel uit het bedoelde verslag van het UNHCR kunnen blijken - zoals het feit dat de verzoeker thans verblijft in een woning die hij deelt met zijn zus en haar gezin, zijn broer met zijn gezin, een andere zus en zijn beide ouders - zodat meteen duidelijk is dat de gemachtigde ervan op de hoogte was toen hij de bestreden beslissing trof.

Ook het verhoorverslag van verzoekers broer, Am(...) M(...); van 14 juli 2014 (vragenlijst en verhoorverslag Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen) bevindt zich in het administratief dossier. Ook hieruit blijkt dat de verzoeker verklaard heeft een broer, A(...) M(...) te hebben die door de Syrische autoriteiten werd gearresteerd omdat men op zoek was naar hem en die gedurende 9 à 10 dagen zwaar werd gefolterd, waarna hij besloot om Syrië te verlaten. Am(...) M(...) geeft in de vragenlijst tevens de namen op van zijn beide ouders en zijn overige broers en zussen.

De gemachtigde stelt in de bestreden beslissing dat geen akten van burgerlijke stand worden voorgelegd die de verwantschap tussen de verzoeker en diens broer kunnen bewijzen. Echter blijkt uit de hierboven weergegeven elementen van de zaak, op het eerste zicht voldoende dat de verzoeker de broer is van de in België erkende vluchteling, Am(...) M(...). De verwantschapsband, hoewel niet met concrete akten aangetoond, wordt bevestigd door de dienst tracing van het Belgische Rode Kruis, door de organisatie SOHRAM-CASA en door het UNHCR. De verzoeker kan tevens worden gevolgd in zijn

betoog dat de verwantschapsband redelijkerwijze kan blijken uit de verklaringen van zijn broer Am(...) M(...) ten overstaan van het Commissariaat-generaal alsook uit de door hem neergelegde paspoort waarop de namen zijn aangegeven zijn ouders. Bovendien dient te worden vastgesteld dat de motivering van de bestreden beslissing op dit punt tegenstrijdig is. Enerzijds wordt immers bevestigend gesteld *“De broer van betrokkene Am(...) M(...) is een in België wonend erkend vluchteling”* terwijl anderzijds de verwantschapsband als niet bewezen wordt geacht omdat er geen akten van de burgerlijke stand voorliggen. Ook wordt verder in de bestreden beslissing telkens zonder meer gesproken over *“de broer van betrokkene”*.

Uit de thans voorliggende gegevens blijkt op het eerste gezicht dan ook dat de verzoeker de broer is van Am(...) M(...) die in België verblijft als erkend vluchteling.

2.2.2.2.1. Omtrent de beoordeling van de aanvraag in het licht van artikel 8 van het EVRM

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzoudhi v. Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, Yildiz v. Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ niet. Het gaat om een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In casu heeft de verzoeker een aanvraag om een humanitair visum ingediend, dit met het oog op een hereniging met zijn broer die in België verblijft als erkend vluchteling. Middels de bestreden beslissing werd dit visum hem geweigerd. In het voorliggende verzoekschrift betoogt de verzoeker dat er een bijzonder sterke afhankelijkheidsband is tussen hem en zijn broer, die voorbij de normale emotionele banden gaat door de tragische gebeurtenissen die hen binden en derhalve valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. De verzoeker stelt dat erin de visumaanvraag verschillende elementen werden overgemaakt waaruit een psychologische en emotionele afhankelijkheidsband blijkt met zijn broer.

De Raad wijst er op dat artikel 8 van het EVRM slechts de hechte persoonlijke banden tussen familieleden beschermt. Opdat in het bijzonder een relatie tussen meerderjarige kinderen en ouders onder de bescherming van artikel 8 EVRM kan vallen, zijn er bovendien bijkomende elementen van

afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33). Hetzelfde geldt voor de relatie tussen broers en zussen (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34).

Derhalve dient de Raad om te beoordelen of er *in casu* sprake is van een gezinsleven, na te gaan of de banden tussen de verzoeker en zijn broer dermate hecht zijn en dat er een dermate graad van afhankelijkheid is tussen beiden dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt.

In casu kan de verzoeker *prima facie* worden gevolgd in zijn standpunt dat zijn banden met zijn broer onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM kunnen vallen. Uit de ten tijde van de bestreden beslissing voorliggende gegevens blijkt immers dat de verzoeker, die in België de vluchtelingenstatus verwierf, door de Syrische autoriteiten werd opgepakt omdat deze zijn broer zochten en viseerden in verband met diens activiteiten. De verzoeker werd zwaar gefolterd en hij draagt hiervan zware medische en psychologische gevolgen. Het zijn deze gebeurtenissen die ertoe hebben geleid dat verzoekers broer Syrië verliet en uiteindelijk in België werd erkend als vluchteling. De grote emotionele banden tussen de verzoeker en zijn broer blijken ook uit het feit dat verzoekers broer, als erkend vluchteling, naar Turkije is gereisd om de verzoeker bij te staan bij het indienen van zijn visumaanvraag. Ook het UNHCR en de dienst tracing van het Belgische Rode Kruis duiden op de bijzondere afhankelijkheidsband tussen de verzoeker en zijn broer, alsook op de zware trauma's waaraan de verzoeker ten gevolge van de foltering lijdt en de daaruit voortvloeiende nood aan psychologische ondersteuning door zijn broer.

De Raad is dan ook van oordeel dat op het eerste gezicht voldoende elementen voorliggen die wijzen op een bijzondere emotionele afhankelijkheid tussen de verzoeker en zijn broer derwijze dat deze familiebanden de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen genieten.

Echter moet worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing slechts wordt gesteld dat de verzoeker zich niet kan vestigen bij zijn broer daar hij zich niet op artikel 10 van de vreemdelingenwet kan beroepen en daar de bepalingen inzake gezinshereniging niet op hem van toepassing zijn.

Zoals de verzoeker terecht opmerkt, komt dit op het eerste gezicht neer op een mechanische lezing van de bepalingen inzake gezinshereniging en het "kerngezin" zoals bedoeld in artikel 10 van de vreemdelingenwet. De Raad benadrukt dat de verzoeker een humanitair visum heeft aangevraagd in toepassing van artikel 9 van de vreemdelingenwet zodat de motivering dat artikel 10 van de vreemdelingenwet in verzoekers geval geen toepassing kan vinden, niet pertinent voorkomt.

Zoals hoger besproken, kwam het de gemachtigde toe om verzoekers visumaanvraag te beoordelen in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Waar het *in casu* een verzoek om een eerste toelating betreft, wijst de Raad er op dat het EHRM oordeelt dat er geen inmenging is en dat er geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dient te worden doorgevoerd. In dit geval moet evenwel volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani t. Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjouditt. Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim t. België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer t. Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en

Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In zaken die zowel op een gezins- of familieleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de verplichting die rust op de staat om gezins- of familieleden van personen met een legaal verblijf in België toe te laten op het grondgebied, afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemene belang (EHRM 21 december 2001, nr. 31465/96, Sen t. Nederland, §§ 36-37; EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gül t. Zwitserland, §38). Een billijke afweging dient te worden doorgevoerd tussen de concrete belangen van het individu en het algemeen belang.

In casu stelt de Raad vast dat de gemachtigde inzake de vraag van de verzoeker om zijn broer in België te vervoegen, het volgende oordeelde:

“Ten tweede, betrokkene verblijft in Turkije in het bijzijn van dichte familie (zie boven). Het is dus niet zo dat hij in het land waar hij verblijft geïsoleerd is en geen personen heeft die voor hem zorgen. Ten derde, het door betrokkene beoogde verblijf in België is niet financieel gedekt. De broer van betrokkene waar betrokkene zich bij zou willen vestigen is op het moment van de aanvraag van het visum ten laste van het OCMW van de plaats waar hij in België verblijft. Bijgevolg kan hij betrokkene niet ten laste nemen. Evenmin werden er bewijzen voorgelegd van het feit dat Am(...) M(...) betrokkene financieel zou ondersteunen door het transfereren van geldsommen. De band tussen betrokkene en diens broer en het feit dat diens broer de mantelzorg ten opzichte van betrokkene zou opnemen wordt eveneens onvoldoende gestaafd. Deze beslissing doet niets af aan de mogelijkheid van de broer van betrokkene betrokkene financieel te ondersteunen via het overschrijven van geldsommen, zonder dat betrokkene zich definitief vestigt in België.”

Deze motivering is op het eerste gezicht niet draagkrachtig in het licht van artikel 8, eerste lid van het EVRM daar waar niet afdoende blijkt dat de gemachtigde de specifieke belangen van de verzoeker, met name het gegeven dat de verzoeker de hereniging met zijn broer nastreeft met het oog op diens psychologische bijstand en medische ondersteuning inzake de lichamelijke en psychologische letsels en beperkingen die hij heeft opgelopen door folteringen die hij heeft moeten doorstaan wegens de activiteiten van zijn broer, nauwgezet heeft afgewogen tegen het algemeen belang van de Belgische staat in het voeren van een immigratiecontrole.

De vaststelling dat de verzoeker nog andere familieleden heeft in Turkije en dat hij er niet geïsoleerd heeft, biedt geen antwoord op de specifieke emotionele banden tussen de verzoeker en zijn in België verblijvende broer, te meer daar uit de voorgelegde stukken blijkt dat deze familieleden in Turkije niet in verzoekers noden kunnen voldoen. Waar wordt gesteld dat verzoekers verblijf niet financieel gedekt is, dat verzoekers broer hem niet kan ten laste nemen en dat onduidelijk is of deze broer de nodige ruimte heeft om de verzoeker onderdak te bieden, ontbreekt op het eerste gezicht een daadwerkelijke afweging als waarom de financiële en economische belangen van de Belgische staat te dezen precies primeren op de hierboven weergegeven concrete en specifieke belangen van de verzoeker.

2.2.2.2.2. Omtrent de beoordeling van de humanitaire en medische elementen van de aanvraag in het licht van artikel 9 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoeker zijn aanvraag heeft gestoffeerd met stukken die attesteren dat de verzoeker ten gevolge van folteringen in Syrië een amputatie aan beide voeten onderging, dat hij door deze folteringen ook andere zware lichamelijke en psychische schade heeft opgedaan en dat hij nood heeft aan permanente begeleiding. Het Rode Kruis vermeldt tevens dat de verzoeker zich niet autonoom kan verplaatsen en dat hij voor het indienen van zijn aanvraag bij de ambassade was aangewezen op de begeleiding door zijn broer.

In een schrijven van 23 februari 2015 van de organisatie SOHRAM-CASA met bijbehorend medisch verslag van Dr. Z. P. wordt gewezen op de zeer kwetsbare medische en psychische situatie waarin de verzoeker zich bevindt alsook op de nood aan behandeling (psychotherapie, protheses en langdurige revalidatie) en een veiligere omgeving. Het UNHCR te Ankara benadrukt in een verslag van 29 juli 2015 nogmaals de precaire en achteruitgaande gezondheidstoestand van de verzoeker en de zware trauma's die hij opliep na de amputatie van zijn voeten en het gebrek aan de noodzakelijke medische ingrepen en orthopedische en psychotherapeutische behandelingen sindsdien. Het UNHCR geeft tevens aan dat verzoekers familieleden in Turkije niet de mogelijkheden hebben om in zijn noden te voorzien, dat ook

hijzelf niet in zijn basisbehoeften en medische zorgen kan voorzien, dat hij geavanceerde medische behandelingen en dure specialistische medische zorgen nodig heeft die hij niet kan bekomen in Turkije en dat hij wegens zijn handicap en het gebrek aan steun voor personen met een handicap niet in staat is om zich te wenden tot NGO's of lokale of gouvernementele organisaties.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verweerder op de hoogte was van deze elementen. De verweerder diende tevens op de hoogte te zijn van de verschillende rapporten die de verzoeker in zijn voorgaande schorsings- en annulatieprocedure heeft aangehaald betreffende de precare situatie van de Syrische oorlogsvluchtelingen in de Turkse grensregio. Bovendien heeft de Raad in zijn arrest nr. 149.945 er reeds op gewezen dat de eerdere weigeringsbeslissing van 30 juni 2015 voorbij ging *“aan verschillende cruciale elementen met betrekking tot zijn aanvraag, zoals het feit dat hij vraagt om bij zijn broer die erkend vluchteling in België is te mogen verblijven en die de zorg voor hem kan opnemen en de massale toestroom van Syrische oorlogsvluchtelingen in Turkije te midden waarvan verzoeker, gelet op zijn kwetsbare gezondheidstoestand, moet zien te overleven.”*

De gemachtigde is thans van oordeel dat verzoekers situatie niet voldoende humanitaire elementen bevat teneinde een visum type D op grond van de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet af te leveren. In de bestreden beslissing wordt dit standpunt, wat betreft de medische situatie van de verzoeker, als volgt toegelicht:

“Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij sinds het begin van dit jaar in Turkije zou verblijven. Nadat hij in Syrië door vertegenwoordigers van een overheidsinstantie zou zijn gefolterd en hierdoor zware letsels heeft opgelopen, is hij erin geslaagd het Turkse grondgebied te bereiken alwaar hij door de Turkse autoriteiten werd geregistreerd. Momenteel verblijft hij in de Turks-Syrische grensregio in een woning waar ook zijn zus met haar gezin, zijn broer met zijn gezin, een andere zus en zijn beide ouders wonen. Slechts één van deze personen heeft een inkomen. Het kerngezin van betrokkene, zijn echtgenote en kinderen, verblijven volgens de elementen in het dossier nog in Syrië. Betrokkene is door de foltering afhankelijk van hulp van familie en heeft constante medische zorgen nodig, iets waar de Turkse autoriteiten niet in kunnen voorzien of gezien het verblijfsstatuut van betrokkene in Turkije niet willen voorzien.

De hierboven beschreven situatie waarin betrokkene verkeert bevat echter te weinig humanitaire elementen die een uitzonderlijke afgifte van een visum D op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 zou kunnen rechtvaardigen. (...)

Het valt niet te ontkennen dat betrokkene een zware medische problematiek kent sinds de door hem ondergane folteringen. Medische attesten bewijzen dat de voeten van betrokkene waarschijnlijk omwille van de folteringen werden geamputeerd; dat betrokkene omwille van dezelfde reden pijn heeft in de rug, de armen, het skelet en bijkomende psychologische aandoeningen heeft opgelopen. Betrokkene zou naar België willen komen om in België een speciale behandeling te volgen van fysiotherapie, het aanbrengen van protheses, ... De zonet aangehaalde medische redenen kunnen geen aanleiding zijn tot afgifte van een visum D. Een visum omwille van medische redenen kan enkel voor een beoogd verblijf met een maximale duur van drie maanden worden uitgereikt. Zelfs al zouden deze medische elementen kunnen in rekening worden gebracht, zal betrokkene voor deze behandeling geheel ten laste vallen van de Belgische Staat wat niet de bedoeling kan zijn. Zoals reeds aangehaald, is de broer van betrokkene ten laste van het OCMW van de plaats waar hij in België verblijft. Ten tweede, wordt er een attest voorgelegd dat bewijst dat betrokkene eventueel zou kunnen worden ingeschreven bij de mutualiteit van zijn broer wat er op zou neerkomen dat de Belgische wettelijke ziekteverzekering betrokkene helemaal ten laste zou moeten nemen. Ten derde, de medische attesten in het dossier vermelden telkens dat de behandeling van betrokkene een behandeling van lange duur zou zijn en een grote kost met zich zou meebrengen, zonder dat er echt duidelijk is wie deze kosten zal dragen.

In het dossier van betrokkene werd eveneens een geregisteerde huurovereenkomst voorgelegd, onduidelijk is of er voldoende ruimte is om betrokkene te huisvesten in de woning die de broer van betrokkene huurt.

Het door betrokkene ingeroepen artikel 3 van het EVRM kan in het dossier van betrokkene geen toepassing vinden, gelet op het feit dat betrokkene niet meer in Syrië maar met een deel van zijn familie in Turkije verblijft. Derhalve is hij niet meer in gevaar en wordt hij niet meer blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen.”

Waar de gemachtigde stelt dat een visum om medische redenen enkel kan worden uitgereikt voor een beoogd verblijf van maximum drie maanden, herhaalt en benadrukt de Raad dat de verzoeker om een visum lang verblijf heeft verzocht in toepassing van de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet en dat deze artikelen ter zake geen criteria bepalen voor het toekennen van een machtiging tot voorlopig verblijf. Door medische redenen aldus op algemene wijze uit te sluiten van het toepassingsgebied van artikel 9 van de vreemdelingenwet, miskent de gemachtigde op het eerste gezicht dan ook artikel 9 van de vreemdelingenwet en verzuimt hij om op afdoende wijze te motiveren in het licht van de ruime beoordelingsbevoegdheid die artikel 9 van de vreemdelingenwet hem toekent.

In de bestreden beslissing wordt verder geoordeeld dat *“zelfs al zouden deze medische elementen kunnen in rekening worden gebracht”* de verzoeker voor zijn medische behandeling volledig ten laste zal vallen van de Belgische Staat hetgeen niet de bedoeling kan zijn, dat verzoekers broer ten laste is van het OCMW, dat uit het voorgelegde attest van de mutualiteit volgt dat de Belgische ziekteverzekering de verzoeker helemaal ten laste zou moeten nemen en dat onduidelijk is wie de kosten zal dragen van de geattesteerde behandeling van lange duur en of verzoekers broer - die ten laste is van het OCMW - hem kan huisvesten. Dienaangaande kan de Raad de verzoeker op het eerste gezicht bijtreden waar hij betoogt dat de gemachtigde verzuimt om een daadwerkelijk antwoord te geven op en een onderzoek te voeren naar de voorgelegde humanitaire elementen waarbij onder meer wordt gewezen op de onmogelijkheid om de noodzakelijke medische en psychologische behandeling te krijgen in Turkije en de precare situatie van de oorlogsvluchtelingen in de Turkse grensregio.

Het verzuim vanwege de gemachtigde om verzoekers specifieke humanitaire situatie te onderzoeken blijkt op het eerste gezicht des te meer uit de stellingname dat artikel 3 van het EVRM *in casu* niet van toepassing is daar de verzoeker zich niet meer in Syrië, maar in Turkije bevindt, waardoor hij niet meer in gevaar is en niet meer wordt blootgesteld aan onmenselijk en vernederende behandelingen. De Raad herhaalt hetgeen werd geoordeeld in het arrest nr. 149.945 van 24 juli 2015, met name dat *“uit de gegevens van de zaak blijkt dat de verzoeker zijn aanvraag niet enkel heeft gesteund op zijn medische en psychische problematiek, doch ook op de bijzonder precare situatie waarin hij thans in Turkije verkeert, de afwezigheid van medische opvolging, de aanwezigheid van zijn broer als erkend vluchteling in België en het feit dat zijn broer jegens hem de mantelzorg opneemt.”* Ten aanzien van deze gegevens is de vaststelling dat verzoekers leven niet meer in het gevaar is omdat hij zich niet meer in Syrië bevindt, niet pertinent.

Op het eerste gezicht blijkt dan ook dat de gemachtigde in de thans bestreden beslissing nalaat om te onderzoeken of verzoekers actuele situatie in Turkije, gelet op de precare levensomstandigheden van de Syrische oorlogsvluchtelingen in de Turkse grensregio met bijkomend diens kwetsbare gezondheidstoestand (de beperkte mobiliteit en afhankelijkheid van de verzoeker omwille van de amputatie van beide voeten en de posttraumatische stress waaraan hij lijdt ten gevolge de foltering) oploopt tot een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

2.2.2.2.3. Uit hetgeen voorafgaat blijkt, na een *prima facie* toetsing van de bestreden beslissing aan de gegevens van de zaak en aan de toepasselijke wettelijke en verdragsrechtelijke bepalingen, een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet in het licht van de artikelen 9 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM.

Doordat op het eerste gezicht geen rigoureuze toetsing werd doorgevoerd aangaande de positieve verplichting die mogelijkwijze op de Belgische Staat kan rusten om de verzoeker toe te laten tot het grondgebied met het oog op de handhaving van de familiale banden met zijn broer, lijkt tevens een schending van artikel 8 van het EVRM voor te liggen.

De middelen zijn in de aangegeven mate ernstig.

2.2.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

De beoordeling van het ernstig bevonden middel is onlosmakelijk verbonden met verzoekers kwetsbaar profiel temidden een humanitaire crisissituatie en is aldus gelieerd aan een risico op schending van artikel 3 van het EVRM, zodat overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet geacht worden vervuld te zijn.

Daarbij herinnert de Raad er nogmaals aan dat in zijn arresten nrs. 80.941-80.945 van 14 juni 1999 de Raad van State in algemene vergadering heeft geoordeeld dat weigeringsbeslissingen vatbaar zijn voor schorsing:

“Overwegende dat de vordering tot schorsing het accessorium is van het beroep tot nietigverklaring; dat, bij ontstentenis van een uitdrukkelijke andersluidende wetsbepaling, de tenuitvoerlegging van een handeling waartegen een beroep tot nietigverklaring kan worden ingesteld, vatbaar is voor schorsing; dat wanneer verzoeker, in geval van schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden handeling, een nieuwe aanvraag zou indienen, die aanvraag niet afgewezen kan worden op grond van overwegingen die strijdig zijn met de overwegingen die ten grondslag liggen aan het dictum van het schorsingsarrest; dat de verwerende partij ten slotte, wanneer een schorsingsarrest is gewezen, moet beslissen of ze al dan niet de voortzetting vraagt van de procedure; dat het niet uitgesloten is dat ze op dat moment haar standpunt herziet en evenmin dat ze geen voortzetting van de procedure vraagt.”

Aldus blijkt dat het schorsen van een weigeringsbeslissing wel degelijk een nut kan opleveren.

Bijgevolg is voldaan aan de derde cumulatieve voorwaarde om tot over te gaan tot schorsing zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet.

3. Over vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Met een afzonderlijk verzoekschrift van 18 september 2015 verzoekt de verzoeker eveneens om bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 24 augustus 2015 tot weigering van de afgifte van een visum type D de volgende voorlopige maatregelen op te leggen:

- “1. Aan verzoeker: contact opnemen met het UNHCR om hun rapport gedetailleerder te maken door de tussenkomst van hun implementing partner te Gaziantep*
- 2. Aan de administratie: een nieuwe beslissing af te leveren op basis van dit rapport binnen 5 werkdagen*
- 3. De nieuwe beslissing rechtstreeks te betekenen per e-mail of per fax aan de advocaat van verzoeker”*

Artikel 39/84 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Wanneer bij de Raad overeenkomstig artikel 39/82 een vordering tot schorsing van een akte aanhangig wordt gemaakt, kan hij als enige, bij voorraad en onder de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, bepaalde voorwaarden, alle nodige maatregelen bevelen om de belangen van de partijen of van de personen die belang hebben bij de oplossing van de zaak veilig te stellen, met uitzondering van de maatregelen die betrekking hebben op de burgerlijke rechten.
(...)”*

Waar de verzoeker vraagt om aan hemzelf voorlopige maatregelen op te leggen, merkt de Raad op dat deze vraag niet dienstig is. De verzoeker (en ook zijn raadsman) is (zijn) immers steeds vrij om contact op te nemen met het UNHCR te Ankara.

Voor het overige wijst de Raad er op dat de voorlopige maatregelen die hij mag bevelen overeenkomstig artikel 39/84 van de vreemdelingenwet, blijkens de bewoordingen zelve van deze bepaling, “nodig” moeten zijn om “de belangen van de partijen” veilig te stellen. Dit houdt in dat de voorlopige maatregelen die de verzoeker vraagt aan de verweerder op te leggen niet verder moeten strekken dan nodig om zijn belangen veilig te stellen (RvS 12 december 2013, nr. 225.798).

Uit de thans voorliggende gegevens blijkt dat de verweerder, nadat een eerder schorsingsarrest was tussengekomen, vrij snel is overgegaan tot het nemen van een nieuwe beslissing hoewel hij hiertoe geenszins verplicht was gezien geen vernietiging van de alsdan bestreden beslissing aan de orde was. Tevens blijkt dat de diensten van de verweerder de bestreden beslissing, op eenvoudig verzoek en binnen een redelijke tijdspanne na het treffen van deze beslissing, per fax hebben overgemaakt aan verzoekers raadsman. Uit niets blijkt dat de verweerder ditmaal een andere houding zou aannemen.

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen dient dan ook te worden verworpen.

De exceptie die in de nota met opmerkingen wordt aangevoerd behoeft gelet op het geen voorafgaat geen nader onderzoek.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Administratieve Vereenvoudiging van 24 augustus 2014 houdende de weigering van de afgifte van een visum type D, wordt bevolen.

Artikel 2

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. PIETERCIL,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. PIETERCIL

C. DE GROOTE